

bliver alligevel et Understud paa Finansloven af 4½ Mill. Kr., men jeg holder nu paa, at man altid skal se at komme Sandheden saa nær, som det overhovedet er muligt, og at man skal vare sig for Overdrivelser i enhver som helst Retning. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme mod de Punkter, som her foreligge, saa vel som mod mange flere af samme Slags, der komme til at foreligge under de følgende Paragraffer, under hvilke jeg efter denne Motivering ikke vil finde mig foranlediget til at tage Ordet, idet jeg ganske kan henholde mig til, hvad der blev sagt for nogle Aar siden af Krieger, som ikke er her mere, at de foreløbige Love eller de Udgifter, der ere en Følge af dem, kunne ikke stilles i Sighed med dem, der ere en Følge af de af Rigsdagen, den samlede Lovgivningsmagt, vedtagne Love. Derom har Mindretallet i sin Betænkning udtalt sig i Almindelighed, og jeg skal derfor ikke fortsætte denne Tankegang videre.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):

Paa min Kollega, Justitsministerens Begne skal jeg anbefale at vedtage de tre af ham stillede Forslag. Det er gamle bekendte, og jeg skal ikke udtale mig særlig om dem, idet jeg ganske kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt til Anbefaling for Forslagene.

Madsen-Nygdal: Jeg var bestemt paa ikke at forlange Ordet i Dag ved anden Behandling af Finansloven, fordi anden Behandling i det hele drejer sig om Vædringsforslagene og de enkelte Paragraffer, men da det ærede Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) har gjort nogle almindelige Bemærkninger, i hvilke han, forekommer det mig, rettede Angreb paa de saa Bemærkninger, jeg har tilføjet i Betænkningen, maa det maasse være mig tilladt at give et kort Svar. Naar det ærede Medlem sagde, at det ikke var 7, men kun 5 Mill. Kroner, som Vædringsforslagene gaa ud over Folketingets Finanslov, har han for saa vidt Ret, som der jo foreslaas 2 Millioner nægtede i Anledning af Dampskibsforbindelsen mellem Esbjerg og England, og trække vi dem fra, saa vi kun 5, men jeg tror alligevel, at jeg har Ret til at sige, at den samlede Forstel, bortset fra disse 2 Millioner, er 7 Mill. Kroner. Dernæst angreb det ærede Medlem min Stilling, idet han sagde, at han ikke kunde forstaa, at man vilde bevilge en Finanslov til et tænkt Ministerium og ikke til det nuværende. Jeg tænker ikke paa at bevilge en Finanslov til et tænkt Mini-

sterium, jeg tænker paa Forholdene, som de foreligge. Jeg skal ikke trætte Tinget med en lang Udvikling, men kun henvise til mine Bemærkninger i Betænkningen. Jeg kan fra mit Standpunkt ikke tænke mig Muligheden af at bevilge nogen Finanslov til dette Ministerium, og jeg kan ikke tænke mig Muligheden af at binde denne Regering. Det skulde være en Syffe for Landet -- nuget saadant sagde, det ærede Medlem -- at saa denne Regering bunden til en vedtagen Finanslov, som ikke blot i de sidste 6 Aar har regeret med provisoriske Finanslove, men har sat sig ud over de Lovlig vedtagne Finanslove, som vi kendte 1877—1885. Der foreligger jo en Mængde Overstridelser paa alle disse vedtagne Finanslove, og jeg forstaar ikke, hvorledes nogen kan tale om at saa denne Regering bunden til en Bevilling. Jeg skal ikke opholde mig videre herved, men kun henvise til den Stilling, jeg med saa Ord har indtaget i Betænkningen, og jeg stemmer for øvrigt ogsaa mod de foreliggende Vædringsforslag.

Det. Hansen: De Vædringsforslag, der her er Tale om, høre til den Klasse, som Udvalget formentlig fremkommer med i Henhold til den Øtring i Flertallets Betænkning, hvor det siger, at der i Finansloven, som den kommer fra Folketinget, er udeladt Bevillinger, som ere hjemlede ved bestaaende Love, det vil sige Love, som man ellers betegner som foreløbige eller provisoriske Love, om dem mener Flertallet, at de ere af den Betskaffenhed, at de maa kaldes bestaaende, og at der som Følge deraf er en Forpligtelse for Folketinget og ogsaa for dette Ting til at bevilge de Midler, som følge af disse Love. Det maa være mig tilladt at sige nogle Ord i den Anledning, da jeg ikke tidligere har haft Lejlighed dertil, fordi det forekommer mig, at vi her have et Punkt, hvor netop det provisoriske System viser sig i sin styggeste Skikkelse. Denne Teori om, at Folketinget skulde være pligtigt til at bevilge det, der fulgte af de provisoriske Love, kom først frem for nogle Aar siden i en Avisartikel, og jeg tilstaar, at jeg troede, at det var en behagelig Spøg. Den blev først optagen, tror jeg, af det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts (Madsen) og derefter af Flertallet, og nu er Teorien udviklet derhen, at Folketinget er pligtigt til at bevilge Pengene til Assessorerne i Kriminal- og Politiretten, til Gendarmene o. s. v., kort sagt alle de Bevillinger, der følge af disse provisoriske Love. Jeg skal naturligvis ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan sige, at de